

Українська кардіохірургія у ворожому оточенні

Харків

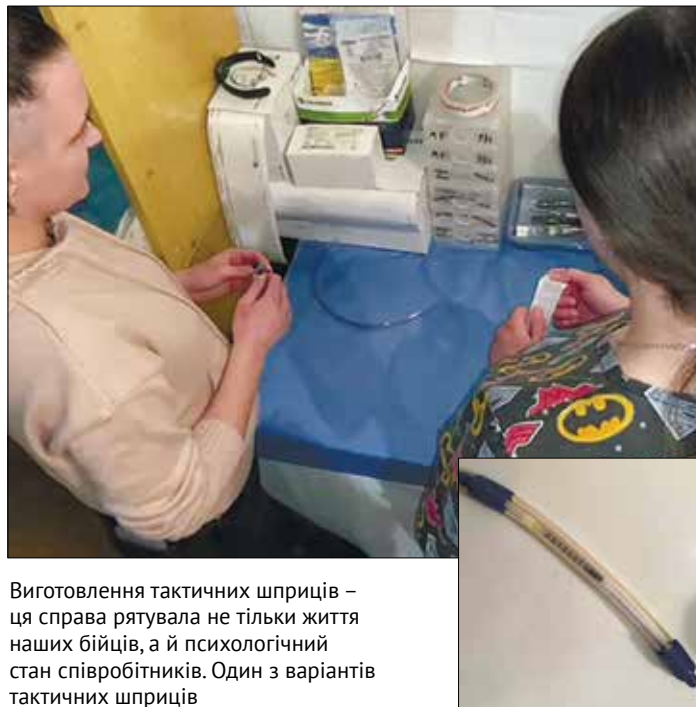
«Особливості організації кардіохірургічної допомоги в умовах часткової блокади міста у воєнний час» – такі доповіді не мають звучати на наукових заходах у сучасному цивілізованому світі. Але ми опинилися в тих аномальних умовах, коли безглуздий терор став реальністю нашого сьогодення.

Бучнева Ольга Володимирівна, д-р мед. наук, завідувач відділення кардіохірургії та патології кровообігу ДУ «Інститут загальної та невідкладної хірургії імені В. Т. Зайцева НАМН України»:

«Перші два тижні війни у відділенні залишалися пацієнти, які були прооперовані напередодні війни, та поступали поранені – військові та мирні мешканці з Харкова й області. Важливою складовою життя кардіохірургічного центру тоді стала волонтерська робота – виготовляли еквіваленти тактичних шприців з анальгетиками та антибіотиками для військових.

З другої декади березня почали поступати профільні хворі. У Харкові тільки наш Центр міг забезпечити екстрену допомогу пацієнтам з гострим інфарктом міокарда з міста та області. Зі всього персоналу, за моїми підрахунками, залишилося близько 11 %. Більшість молодшого персоналу жила в області та опинилася на окупованій території. Лікарня прихистила жителів розташованих поблизу районів, і вони нам дуже допомагали. Працювали в умовах повного порушення логістики, відсутності постачання ліків, розхідних матеріалів і всього необхідного. Під час проведення операцій зі штучним кровообігом перфузіолог підключався через інтернет-зв'язок.

З 11 травня наш Центр практично повністю відновив свою роботу. Хочу зазначити, що ефективність роботи під час облоги міста багато в чому залежала від співпраці усіх лікувальних закладів. І цю підтримку одне одного ми відчували постійно».

Виготовлення тактичних шприців – ця справа рятувала не тільки життя наших бійців, а й психологічний стан співробітників. Один з варіантів тактичних шприців

В операції пацієнта з осколковим пораненням легеневої артерії бере участь львів'янин Н. З. Грабовський (зліва), який з початку війни служив у Військово-медичному клінічному центрі північного регіону

Інститут розміщений у районі, який потрапляє під найбільш інтенсивні обстріли – вибиті вікна, уламки ракет на дворі...

Будівля поблизу інституту

Чернігів

Венгер Ігор Васильович, завідувач відділення кардіохірургії. Чернігівської міської лікарні № 2:

«Майже два місяці з початку війни відділення не працювало за профілем – відсутність електроенергії унеможливило надання високоспеціалізованої кардіохірургічної допомоги. Ми надавали допомогу пораненим військовим і цивільним у режимі загальної хірургії. За спеціалізованою допомогою люди і не зверталися...

Профільну роботу Центру почали відновлювати у травні. Спочатку пацієнтів було небагато – люди не могли дістатися по допомогу через зруйновані та заміновані дороги. Зараз ми відзначаємо зростання випадків інфекційного ендокардиту через тривале вимушене перебування у непристосованих для життя містах. Стрес, занедбані стани хронічних захворювань призвели до різкого зниження рівня загального здоров'я людей та загострення серцево-судинних патологій».

Чернігівська міська лікарня № 2

Фото з особистих архівів співробітників

За відсутністю світла прийом пацієнтів не припиняється

У бомбосховищі лікарні

Черга за питною водою біля лікарні № 2

Як нагріти воду, коли немає ані електроенергії, ані газу

Фото з особистих архівів співробітників

Звичні березневі види з вікон відділення